



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., ve věci žalobce: **T. Ch. P.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. bytem D. 1857/4, L., zast. Mgr. Davidem Rašovským, advokátem se sídlem Hlinky 135/68, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2013, č. j. OAM-17/ZA-ZA06-ZA04-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Tlumočníci M. K., bytem P. 666/42, B., **s e p ř i z n á v á** odměna za tlumočnický úkon ve výši 770 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[2] Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že se ve Vietnamu zúčastnil demonstrace, po které byl zatčen. Po propuštění mu následující den bylo sděleno, že jeho vyšetřování bude pokračovat. Vzhledem k tomu se rozhodl odejít ze země původu, aby se vyhnul vyšetřování a následkům s tím spojeným. Po odjezdu z Vietnamu pokračoval v cestě až do ČR, kde podal dne 14. 1. 2013 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žádost byla shora napadeným rozhodnutím žalovaného zamítnuta s tím, že žalobce neuvedl skutečnosti, které by nasvědčovaly jeho pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod.

[3] Účastí na demonstraci projevil žalobce veřejně svůj názor na politické události ve Vietnamu, za tento projev byl zatčen a následně informován, že bude i nadále stíhán. To lze podle žalobce považovat za postih za uplatnění politických práv a svobod. Ve snaze vyhnout se stíhání a odsouzení se žalobce následně skryl u přítele a posléze ze země odjel a požádal o mezinárodní ochranu. Z napadeného rozhodnutí není žalobci zřejmé, z čeho žalovaný usoudil, že žalobce svoji činností nevyvolal zvětšený zájem státních orgánů. Tento zvětšený zájem naopak vyvolal účastí na jediné demonstraci (za propuštění dvou zpěváků). Žalobci byl po jeho zatčení a propuštění sděleno, že bude v jeho vyšetřování i nadále pokračováno, což je třeba posoudit jako zvětšený zájem o osobu žalobce. Tím byly naplněny podmínky uvedené v § 12 písm. a) zákona o azylu. Pokud bylo žalobci sděleno, že bude i nadále pokračováno v jeho stíhání za účast na demonstraci, pak toto odůvodnění žalobce pociťoval jako důvodnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Hrozilo mu totiž pronásledování pro zastávání určitých politických názorů. Toto pronásledování mu hrozí i při návratu do vlasti. Státní moc totiž bude pokračovat ve vyšetřování účasti žalobce na demonstraci a za jeho účast ho postihne.

[4] Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že není přímým kritikem režimu ve Vietnamu, a ani se závěrem, že po propuštění již nebyl dále pronásledován. Podle žalobce správní orgán účelově manipuluje se získanými informacemi, přičemž pomíjí fakta, např. že po propuštění se žalobce skrýval až do doby odjezdu ze země. Navíc dle státního orgánu, který žalobce po demonstraci zadržel, mělo být pokračováno v prošetřování žalobce. To, že žalobce postižen nebyl, je pouze důsledkem toho, že se žalobce až do svého odjezdu skrýval před policií. Žalovaný proto nesprávně tvrdí, že jednání žalobce bylo ponecháno bez povšimnutí. Žalobce byl ve skutečnosti zatčen a až druhý den propuštěn s tím, že jeho vyšetřování bude nadále pokračovat. Takový postup nelze označit za ponechání „bez povšimnutí“. Je však pravdou, že se žalobce v politickém dění příliš významně neangažoval. Zúčastnil se pouze demonstrace na podporu dvou uvězněných politických odpůrců (zpěváků) režimu a ihned za to byl razantně postižen.

[5] Žalovaný se nevyjádřil k návrhu na vyslechnutí přítelkyně žalobce paní T. T. T. Žalobce přitom byl s přítelkyní, s níž mají společné dítě, neustále v kontaktu. Mohla se vyjádřit k situaci žalobce, a to především k jeho odjezdu z Vietnamu. Žalovaný nezpochybnil existenci demonstrace a další žalobcem uváděné skutečnosti. Nesprávně vyhodnotil získané informace a dospěl k závěrům, které jsou v rozporu se zákonem. Žalobce totiž vyhověl požadavkům uvedeným v § 12 zákona o azylu.

[6] Žalobce dále nesouhlasil s tím, že by ve věci nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, resp. pro udělení doplňkové ochrany podle § 28 zákona o azylu, což byl žalobce nucen odjet v roce 2009 z ČR, byl trvale v kontaktu se svojí přítelkyní a společným dítětem, což také uvedl při pohovoru v souvislosti s podanou žádostí. Také uvedl, že by rád bydlel se svojí přítelkyní.

[7] Bude-li žalobce vrácen zpět do Vietnamu, bude nadále vyšetřován a je pravděpodobné, že bude obžalován a odsouzen za účast na demonstraci. O tuto možnost se žalovaný správní orgán ve správním řízení nezajímal. Jeho závěr o tom, že žalobci po návratu nic takového nehrozí, není nijak podložen ani odůvodněn. Žalovaný uváděl, že postih hrozí osobám, které kritizují současný režim ve Vietnamu. Žalobce je toho názoru, že jej lze za takovou osobu považovat, neboť jako účastník demonstrace projevil kritiku současného režimu ve Vietnamu a za ni byl ihned zatčen. Pokud by neuprchl ze země, byl by nadále stíhán. To uváděl při pohovoru, přitom správní orgán jeho vyjádření nijak nezpochybnil. Při odůvodnění napadeného rozhodnutí však toto zcela pominul. Podle žalobce je totiž třeba vycházet z okolností, že žalobce byl zatčen za účast na demonstraci, bylo mu sděleno, že i nadále bude pokračováno v jeho vyšetřování, přitom žalovaný toto nezpochybňoval. Žalobce má v ČR přítelkyni, s níž má dítě, a má v úmyslu s touto přítelkyní žít a vychovávat společné dítě. Po dobu pobytu ve Vietnamu byl žalobce s touto přítelkyní po celou dobu v kontaktu. I přesto žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdil, že žalobce nemá v ČR žádné osoby, ke kterým jej vážou úzké rodinné vazby. Pokud takové vazby s vlastním dítětem a jeho matkou správní orgán nepovažuje za dostatečné, pak je otázkou, jaké by považoval za dostatečné. Jelikož žalovaný nevyhověl návrhu žalobce na vyjádření jeho přítelkyně, a to ke společným vztahům a k vztahu s jejich dítětem, utvořil si nepodložený závěr, že takové vazby neexistují.

[8] Žalobce žalovanému vytknul, že pominul část informací, které měl vzít v úvahu při svém rozhodování. Nedostatečně zjistil osobní vztahy žalobce k dalším osobám žijícím v ČR. Další informace pak interpretoval pro žalobce nevýhodně tak, aby mohl odůvodnit závěr o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. Žalovaný postupoval pouze tak, aby získal podklady pro zamítnutí žádosti žalobce a nikoliv ve smyslu objektivního zjištění všech skutečností, které jsou před vydáním rozhodnutí potřebné. O neudělení mezinárodní ochrany žalobci rozhodl předčasně, neboť nevyslechl jeho přítelkyni paní T. T. T. a nezjistil další informace o osobních poměrech žalobce. K důkazu proto navrhl výslech jeho přítelkyně jako svědka a dále rodný list jejich společného dítěte.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Dne 15. 3. 2013 žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný neporušil ustanovení zákona o azylu ani správního řádu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru se žalobcem a na vydané správní rozhodnutí.

[10] Žalovaný neshledal, že by žalobce byl pronásledován z azylově relevantních důvodů nebo že by se takového pronásledování mohl opodstatněn obávat. Ojedinělý krok žalobce, směřující k uplatňování politických práv, nelze považovat za natolik dlouhodobý a intenzivní postoj, který by bylo možno považovat za naplnění některého z důvodů pro udělení azylu. I když byl žalobce po demonstraci zadržen, má žalovaný za to, že ani tento krok nenaplnil svoji ojedinělostí a mírnou intenzitou definici pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Ačkoliv bylo žalobci po propuštění následně sděleno, že jeho stíhání bude pokračovat, během celého měsíce, kdy se ve vlasti zdržoval, nebyl z ničeho oficiálně obviněn a ani nebyl vystaven negativnímu jednání, přestože vietnamské státní orgány disponují prostředky, které v případech skutečných kritiků režimu mohou využít.

[11] V souvislosti s touhou žalobce žít v ČR s jeho přítelkyní a dítětem, žalovaný uvedl, že se i těmito důvody při posuzování žádosti žalobce zabýval, avšak neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany v některé z jejich forem. Z judikatury ESLP vyplývá, že by muselo jít o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji dlouholeté manželství nebo o rodinu s dětmi, aby s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny a nemožnost zpětné integrace v zemi původu, bylo možno zcela vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů rodiny do země původu vysílané osoby. Přítelkyně i dcera žalobce jsou vietnamské státní příslušnice a nic jim nebrání realizovat společný rodinný život v jejich vlasti, případně na jiném místě, kde budou mít všichni legální pobyt. V protokolu o pohovoru navíc žalobce výslovně uvedl, že dcera a přítelkyně nebyly důvodem, pro který do České republiky přijel. od roku 2009, kdy se vrátil z ČR do Vietnamu, byl s nimi v kontaktu jen někdy, a z jeho vyjádření nevyplývá, že by se pokusil upravit za celou dobu svůj pobyt v ČR tak, aby mohl být s přítelkyní a dítětem. Proto žalovaný shledal doplnění řízení o výpověď přítelkyně žalobce za nadbytečné.

[12] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Další podání žalovaného

[13] V podání ze dne 15. 3. 2018 žalovaný uvedl, že žalobce podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany již dne 14. 1. 2013. Proto se na posuzovaný případ nepoužije článek 46 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2016 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Uvedený

článek vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Avšak podle článku 52 odst. 1 věty druhé této směrnice současně platí, že žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 se řídí právními a správními předpisy přijatými podle Směrnice 2005/85/ES, která povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala. Eventuální „aktuálnost“ zpráv o zemi původu, z nichž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, je tak třeba v daném případě posuzovat ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného. Napadené rozhodnutí bylo v této věci vydáno již dne 7. 2. 2013.

[14] Přes výše uvedené žalovaný současně s podáním ze dne 22. 3. 2018 soudu doslal několik podkladů vážících se ke stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu v rozhodné době (k datu vydání napadeného rozhodnutí ze dne 7. 2. 2013). Jednalo se o výroční zprávy Amnesty International ze dne 23. 5. 2013 a 25. 2. 2015, výroční zprávy Human Rights Watch z ledna 2013 a ledna 2014 a zprávy o dodržování lidských práv Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2013 a 2015. V souvislosti s výzvou soudu k předložení rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce z roku 2009 a rozhodnutí o jeho odsouzení za účast na demonstraci dne 15. 11. 2012 žalovaný odkázal na správní spis, jehož součástí jsou veškeré podklady.

V. Průběh soudního řízení

[15] K projednání věci bylo nařízeno soudní jednání na den 30. 5. 2013, 16. 1. 2014, 26. 6. 2017 a 5. 4. 2018. Při každém z nařízených jednání bylo ve věci rozhodnuto rozsudkem a vedle toho bylo 1x ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání. O zamítnutí žaloby rozhodl Krajský soud v Brně poprvé rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č. j. 22 Az 5/2013-42. Uvedené rozhodnutí však zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 8. 2013, č. j. 7 Azs 21/2013-29, přičemž krajskému soudu především vytkl, že žalobci neustanovil tlumočníka z jazyka vietnamského, ačkoliv věděl, že žalobce nesouhlasí s vydáním rozhodnutí bez nařízení jednání a věc bude muset být projednána v ústním jednání. Žalobce již ve správním řízení požadoval, aby s ním bylo vedeno toto jednání v jazyce vietnamském, neboť neovládal český jazyk. Vzhledem k neustanovení tlumočníka z jazyka vietnamského a jeho nepřítomnosti u ústního jednání, nemohl být žalobce soudem v důsledku neznalosti českého jazyka dotazován k tomu, zda byl v rozhodném období předmětem zvýšeného zájmu vietnamských státních orgánů v souvislosti s účastí na demonstraci. Zjištění v tomto směru mohlo být nutným doplněním pro celkové úvahy o tom, zda žalobce byl skutečně ve své vlasti vystaven pronásledování.

[16] Po nápravě shora vytčených vad (ustanovení tlumočníka) rozhodl krajský soud ve věci opětovně, a to po provedeném jednání dne 16. 1. 2014 rozsudkem z téhož dne, č. j. 22 Az 5/2013-80, kterým žalobu zamítl. Při uvedeném jednání byla provedena účastnická výpověď žalobce v jazyce vietnamském za účasti ustanovené tlumočnice paní M. K. a dále

svědecká výpověď manželky žalobce paní T. T. T. Vedle uvedených výpovědí byly při jednání provedeny také listinné důkazy, a to oddací list žalobce a 3 rodné listy jeho dcer. Citované rozhodnutí krajského soudu bylo následně zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 Azs 35/2014-29, který označil závěry krajského soudu za předčasné. Krajskému soudu především vytkl, že v rozporu se zákonem nepřipustil návrhy žalobce na doplnění dokazování, přičemž svůj postup přezkoumatelným způsobem neodůvodnil, a v této souvislosti nepostupoval zcela v souladu s Listinou základních práv a svobod a nálezem Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 1437/07. Z uvedeného nálezu Ústavního soudu plyne, že pokud soud odmítne provedení důkazů, je nezbytné odmítnutí návrhu důsledně odůvodnit. Rozsudek Nejvyššího správního soudu označil za zcela zásadní pro posouzení věci zjištění, zda žalobce byl skutečně odsouzen ve Vietnamu za účast na demonstraci dne 15. 11. 2012 k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Proto měl žalobce dostat základní možnost, aby mohl svá tvrzení o odsouzení k trestu odnětí svobody ve Vietnamu prokázat, a to nikoliv jen vlastním tvrzením, ale minimálně i předloženými důkazy v písemné podobě, mají-li je k dispozici jeho příbuzní. Konkrétní způsoby zjištění této rozhodné skutečnosti ponechal Nejvyšší správní soud na krajském soudu, avšak za nejsnazší označil, aby krajský soud žalobce vyzval k zajištění a k předložení originálů potřebných dokumentů od svých příbuzných, které by prokazovaly uvedenou skutečnost, v nejhorším případě i ověřených kopií, z nichž by se dalo věrohodně usuzovat na to, zda žalobce byl či nebyl odsouzen za účast na demonstraci dne 15. 11. 2012 k 6 měsícům odnětí svobody. Zjištění v uvedeném směru a případně další doplnění dokazování o zprávu ohledně dodržování lidských práv ve Vietnamu v rozhodné době by mohlo být i doplněním celkové úvahy o tom, zda žalobce byl ve své vlasti vystaven pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Zjištění skutečného stavu věci tak bude východiskem pro posouzení obsahové neshodnosti tvrzení a výpovědí a žalobce (v řízení měly být odstraněny rozpory v tvrzeních žalobce při popisu rozhánění demonstrace, zadržení na policejní stanici a následném pronásledování a schovávání se). Teprve po doplnění dokazování a následném právním posouzení zjištěného skutkového stavu lze vydat nové rozhodnutí ve věci.

[17] Po doplnění požadovaného postupu vydal Krajský soud v Brně ve věci nové rozhodnutí dne 28. 11. 2014, č. j. 22 Az 5/2013-116, kterým žalobu zamítl. Důvodem zamítavého rozhodnutí byla mj. nečinnost žalobce, který neunesl důkazní břemeno a do dne vydání rozsudku nepředložil soudu žádný písemný důkaz o svém tvrzeném odsouzení ve Vietnamu k trestu odnětí svobody na 6 měsíců za účast na demonstraci. Přitom ve své výpovědi do protokolu při jednání před krajským soudem se odkazoval, společně s manželkou, na existenci „papírů“ o jeho odsouzení. Uvedené rozhodnutí bylo následně ke kasační stížnosti žalobce zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 7 Azs 4/2015-20, které krajskému soudu především vytkl to, že ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení ústního jednání. Vzhledem k poslednímu zrušovacímu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014 žalobce oprávněně očekával, že dojde k nařízení ústního jednání (za účelem odstranění rozporů ve výpovědích žalobce a především k prokázání tvrzení o odsouzení k trestu odnětí svobody ve Vietnamu – předložení listin), avšak přes tuto skutečnost k nařízení jednání nedošlo. Žalobce se snažil

požadovaný doklad získat, avšak bezvýsledně. Správní soud měl proto zjistit důvody, pro které nebyl důkaz předložen a umožnit žalobci případně jiným způsobem nahradit požadovaný důkaz. Jelikož krajský soud nenařídil ústní jednání ve věci, při kterém by mohl žalobce vyslechnout k tomu, z jakých důvodů nepředložil požadované listiny a nepokusil se odstranit rozpory ve svých výpovědích, porušil právo žalobce na spravedlivý proces. Rozhodl-li krajský soud o věci bez nařízení jednání, aniž by pro to byly splněny zákonné podmínky v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), došlo v řízení k vadě, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. To je i důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. Ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s., tedy bez nařízení jednání, nelze však postupovat, pokud má krajský soud provádět dokazování, např. přečtením písemností nebo výslechem svědka.

[18] Po vrácení věci nařídil krajský soud k jejímu projednání jednání na den 26. 6. 2017, k němuž se však žalobce ani jeho zástupce nedostavili. Při nařízeném jednání byl vydán téhož dne rozsudek pod č. j. 22 Az 5/2013-202, kterým byla žaloba zamítnuta. Soud neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobci se nepodařilo prokázat hrozící trestní stíhání za jeho účast na demonstraci, popř. odsouzení. I toto rozhodnutí krajského soudu bylo následně zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 7 Azs 270/2017-17, který krajskému soudu vytkl, že k jednání měl předvolat vedle žalobce i jeho právního zástupce. Pokud měl informace o vyškrtnutí dosavadního právního zástupce žalobce ze seznamu advokátů a doručoval předvolání k ústnímu jednání pouze žalobci, aniž by zjišťoval, zda má tento nového právního zástupce, pak správní soud pochybil. Takovým postupem žalobci znemožnil předložit ke svým tvrzením relevantní důkazní prostředky a rozvést argumentaci k žalobním bodům. Řízení před krajským soudem tak bylo založeno na zásadní procesní vadě, která mohla vést k nezákonnému rozhodnutí. Proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[19] V průběhu soudního řízení byl žalobce opakovaně vyzván k předložení rozhodných důkazů – originálů dokumentů (popř. ověřených kopií) svědčících o odsouzení žalobce k trestu odnětí svobody ve Vietnamu za účast na demonstraci, a to výzvami krajského soudu ze dne 26. 5. 2014, 8. 3. 2017 (prostřednictvím dožádání, avšak žalobce nebyl zastižen), 29. 5. 2017 a 5. 3. 2018.

[20] Žalovaný vedle originálu kompletního správního spisu předložil soudu také podrobnější zprávy o dodržování lidských práv ve Vietnamské socialistické republice (výroční zprávy Amnesty International a Human Rights Watch), dále Zprávy Freedom House a Ministerstva zahraničních věcí USA).

VI. Jednání před krajským soudem dne 5. 4. 2018

[21] Nařízeného jednání se zúčastnil právní zástupce žalobce, osoba pověřená jednat za žalovaného, a také ustanovená tlumočnice paní M. K. Všichni přítomní souhlasili s projednáním věci s tím, že jim postačovala lhůta pro přípravu na jednání.

[22] Zástupce žalobce přítomný u jednání omluvil nepřítomnost žalobce. K dotazu soudu na důvody neúčasti žalobce u soudního jednání zástupce sdělil, že je nezná a že žalobce zřejmě nehodlá k soudu dorazit (obdobně i u termínu jednání dne 27. 3. 2018). Právní zástupce rovněž sdělil, že opakovaně vyzýval žalobce k součinnosti a předložení důkazů (listinných) o jeho stíhání a odsouzení k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců ve Vietnamu, avšak bezúspěšně. Před několika dny obdržel od žalobce elektronicky nahrávku telefonního rozhovoru žalobce s příbuznými ve Vietnamu. Nebyla slyšitelná, proto musela být zpracována tak, aby jí bylo možno u soudního jednání vyslechnout. Po potřebné úpravě jí soudu zaslal elektronicky ve verzi mp3 a také na CD (obě varianty jsou shodné). Zástupce žalobce proto navrhl nahrávku telefonního hovoru k důkazu, a to společně s oddacím listem žalobce a rodnými listy 3 dětí žalobce, když jiné důkazy žalobce nedoložil, a to ani přes opakované výzvy právního zástupce v reakci na výzvy soudu.

[23] Vzhledem k délce soudního řízení soud při nařízeném jednání zopakoval dosavadní průběh a výsledky soudního řízení. Zopakovány byly rovněž dosud ve věci vydané rozsudky a provedené důkazy, především svědecká výpověď manželky žalobce a též výpověď žalobce do protokolu o jednání soudu, včetně dalších protokolárně zaznamenaných vyjádření žalobce soudem (případně tlumočených prostřednictvím zástupce).

[24] Kromě výše uvedeného byly při jednání provedeny tyto důkazy: nahrávka telefonního rozhovoru žalobce s maminkou z Vietnamu (poslech nahrávky, včetně tlumočení jejího obsahu z vietnamského jazyka a vyjádření se k ní ze strany obou zástupců účastníků řízení), oddací list žalobce osvědčující jeho uzavření manželství s paní T. T. T. a dále rodné listy dětí žalobce osvědčující narození dne ... v P. 8 dcery T. T. P., dne ... v P. 4 narození dcery A. T. P., a dne ... v Ú. n. L. narození dcery B. N. P.

[25] Vzhledem k obsahu protokolu o jednání soudu ze dne 16. 1. 2014, v němž byl uveden důkazní návrh tehdejšího právního zástupce žalobce vztahující se ke zjišťování vztahů žalobce k mimomanželskému synovi M. M., nar. ..., se krajský soud při jednání dne 5. 4. 2018 zabýval též potřebností obdobného důkazu v nyní posuzované věci. Dospěl však k závěru o nadbytečnosti podobného důkazu v posuzované věci, neboť žalobce mimomanželského syna M. M. neuváděl jako důvod své žádosti pro udělení mezinárodní ochrany a současně s touto osobou neudrží, dle svých vlastních tvrzení v průběhu soudního řízení, jakýkoliv kontakt (je v ústavní výchově, otec na jeho výživné nepřispívá, a dokonce u něj probíhalo řízení o popření otcovství v roce 2009, avšak žalobce o jeho výsledku není ani informován).

[26] V řízení byly provedeny listinné důkazy: fotokopii oddacího listu (u předchozích jednání i originálem), z něhož soud mohl dovodit, že žalobce uzavřel manželství dne 15. 3. 2013 s paní T. T. T., nar. ..., vietnamské národnosti, na vietnamském velvyslanectví v ČR;

dále rodnými listy dětí z tohoto vztahu narozených, nejstarší dcery T. T. P., nar. ..., prostřední dcery A. T. P., nar. ..., a nejmladší dcery B. N. P., nar. ...

[27] Vzhledem k délce soudního řízení a počtu vydaných rozhodnutí ve věci bylo nezbytné, aby soud při jednání zopakoval výsledky prováděného dokazování v předchozím období, a to zejména zopakováním svědecké výpovědi manželky žalobce paní T. T. T., jak ji uvedla do protokolu o jednání ze dne 16. 1. 2014, a také zopakováním účastnické výpovědi žalobce, jak je zachycena v protokolu o jednání ze dne 16. 1. 2014, resp. informace uváděné jeho právním zástupcem do protokolu o jednání ze dne 30. 5. 2013.

[28] Soud dále při nařízeném jednání zvažoval provedení důkazu navrhaného zástupcem žalobce, a to nahrávkou telefonního rozhovoru žalobce s příbuznými ve Vietnamu. Zástupce žalobce uváděl, že obsahu nahrávky, kterou mu před několika dny elektronicky zaslal žalobce, nerozumí, neboť je ve vietnamštině. Mělo by však jít o pokus žalobce prokázat, že je v zemi původu pronásledován. Žalovaný označil provedení důkazu za nadbytečné. S ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu, vyslovený v jeho zrušovacích rozsudcích v této věci, bylo třeba žalobci dát v řízení základní možnost, aby mohl svá tvrzení o odsouzení k trestu odnětí svobody ve Vietnamu prokázat. Namísto listinných důkazů žalobce soudu předložil předmětnou nahrávku telefonního hovoru. Za důkaz může sloužit jakýkoliv prostředek, jímž lze prokázat pravdivost skutkových tvrzení. Žalobce byl ve vztahu ke svým tvrzením o pronásledování v zemi původu v jisté důkazní nouzi, proto bylo třeba provést navrhaný důkaz nahrávkou telefonického rozhovoru, jímž se snažil žalobce svá tvrzení prokázat. Opakovaně vyslechnutou nahrávku telefonického rozhovoru mezi žalobcem a jeho matkou žijící ve Vietnamu přetlumočila při nařízeném jednání z jazyka vietnamského do českého jazyka ustanovená tlumočnice paní M. K.

[29] Vyslechnutá nahrávka telefonického rozhovoru v délce 4 minuty 27 vteřin obsahovala kromě běžné konverzace mezi mužem (zřejmě žalobce – bez možné identifikace) a ženou (zřejmě matkou muže, vzhledem k oslovení), také otázky muže na to, co je nového doma. Žena k tomu odpovídá, že od nového roku (vietnamského, avšak není zřejmé, od kterého nového roku) několikrát přišli (zřejmě policie), a to asi 3x a hledali muže (zřejmě žalobce). Žena k tomu uvedla, že jim odpovídá, že muž je pryč dlouho, nevolá, nemá na něj telefonní číslo, opakuje, že odjel, že musí vydělávat peníze, a že neví, kde je. Na znovu opakovanou otázku muže (zřejmě žalobce), zda se na něco ptali, žena uvedla, že oni pořád chodí a ptají se (zřejmě policie), pořád hledali telefonní číslo a ptali se po tobě (myšleno po muži). Žena dále uvedla, že na muže nemá telefonní číslo, ani když se jí stýská. Muž k tomu uvedl, že si odtud netroufne volat domů, jen občas, „abych se mohl ptát na vás“ (matku a otce). Žena k tomu opět uvedla, že „občas se ptají, zda voláš domů“. Ona jim odpovídá, že nemá telefonní číslo a není s mužem v kontaktu. Muž ženu upozorňuje, že pokud by znovu přišli, aby sdělila, že nic neví, a že nemá telefonní číslo. Muž také uvedl, že dlouho nevolal, že volá pouze přes internet.

[30] K provedenímu důkazu – nahrávce telefonního hovoru se vyjádřila pouze zástupkyně žalovaného. Vyjádřila vůči důkazu výhrady, že není zřejmé, z jakého data

nahrávka pochází, resp. kdy byl hovor uskutečněn (jediným údajem je v nahrávce „nový rok“). Stejně tak není zřejmé, zda v nahrávce vystupující muž je skutečně žalobce. Z nahrávky lze dovodit pouze to, že jde o rozhovor mezi mužem a ženou. Z nahrávky rovněž vůbec nevyplyvá, z jakého důvodu policie nějakého muže hledá. Zástupce žalobce se k provedenímu důkazu blíže nevyjádřil.

VII. Posouzení věci

[31] Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

[32] Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[33] Žalobní body vymezené žalobcem směřující zejména proti tvrzenému nesprávnému posouzení žádosti žalobce o udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, popř. humanitárního azylu dle § 14 či doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu.

[34] V mezích žalobních bodů zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal. Při svém postupu se řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, který vyslovil v jeho zrušovacích rozhodnutích (viz shora kapitola V.). Nejzásadnější žalobní námitky žalobce vztahuje k ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti soud obecně konstatuje, že se žalovaný správní orgán s o hledem na tvrzení žalobce ve vztahu k uvedeným ustanovením zákona o azylu dostatečně vypořádal s veškerými zjištěnými skutečnostmi a řádně je posoudil. Institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem předvídaných důvodů (§ 12 zákona o azylu), a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (osobních, rodinných, ekonomických) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR nemůže být důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43).

[35] K žalobním tvrzením krajský soud ověřil skutková zjištění ze správního spisu. Zjistil, že dne 14. 1. 2013 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. V ní mj. uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, je vietnamské národnosti a nevyznává žádné náboženství. Uvedl, že je svobodný, a že jeho rodiče včetně sestry žijí ve Vietnamu. V ČR má družku a jejich společnou dceru T. T. P. (a dále syna M. M., jenž je v dětském domově). Dále uvedl, že není členem žádné politické strany. V ČR

již pobýval v letech 2002 – 2009. Zemi původu naposledy opustil v prosinci 2012. Za důvod odjezdu označil svoji účast na demonstraci dne 15. 11. 2012 v provincii Thai Binh. Demonstrovalo se za propuštění dvou hudebníků, zadržených za protivládní písně. Od demonstrace žalobce byl sledován policií, měl strach, že by mohl být zadržen a odsouzen (za protest proti komunistické vládě), a proto se rozhodl odjet do ČR, kde má družku a dceru. Chce zůstat v ČR, najde si práci, bude žít s partnerkou a dítětem, jako ostatní lidé v ČR. Z vlasti vycestoval bez cestovního dokladu, jel přes Čínu, dále vlakem přes Rusko a pak nákladním autem přes jemu neznámé země až do ČR. Do Vietnamu se vrátit nechce, je tam sledován policií. V případě návratu do vlasti se obává možného trestu kvůli účasti na demonstraci. V zemi původu nebylo proti němu nikdy vedeno trestní stíhání. Samostatným podáním dále žalobce uvedl jako důvod podání své žádosti, že se nemůže vrátit do země původu, protože by byl zadržen policií a poslán do vězení.

[36] Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že žalobce byl pozván k ústnímu pohovoru dne 21. 1. 2013. V jeho rámci žalobce potvrdil některé předchozí údaje, jiné upřesnil a některé uvedl zcela jinak. Sdělil, že po svém odjezdu z ČR na podzim roku 2009 pobýval ve Vietnamu ve městě Thai Binh. Žil u svých rodičů ve starším domku až do listopadu 2012. V roce 2009 musel opustit ČR letecky, protože mu nebyla prodloužena platnost víza. Důvod odjezdu ani druh víza si žalobce nepamatoval. Ještě před odjezdem, tedy v roce 2009, poprvé požádal o azyl. K opuštění Vietnamu se rozhodl na základě účasti na demonstraci. Šlo o demonstraci za propuštění dvou zpěváků, kteří psali a zpívali písně proti vládě. Ve skutečnosti písně oslavovali Vietnam a nebyly proti vládě. Jeden ze zpěváků byl odsouzen k 6 letům vězení a druhý ke 4 letům vězení. Soud s nimi se konal dne 30. 10. 2012. Demonstrace se konala dne 15. 11. 2012 na ulici Trung Trac ve městě Thai Binh. O jejím konání se žalobce dozvěděl od kamarádů, organizoval ji pan T., jehož žalobce blíže nezná, a demonstrace se účastnilo asi 100 lidí. Po hodině demonstrace přišli policisté a demonstranty rozehnali. K následkům vůči své osobě žalobce na počátku pohovoru uvedl, že policie jej zadržela, avšak on jí utekl (měl strach z vězení a také strach z toho, aby neměli problémy rodiče). Demonstrace je to nejvyšší, je tam policie, vojáci a bijí lidi. Žalobce žádné opoziční skupiny ve Vietnamu nezná, zajímali ho pouze zpěváci. Nezná ani osoby, které by veřejně kritizovaly vietnamský režim. K tomu uvedl, že ve Vietnamu byl jen pár let. Demonstrace se zúčastnil proto, že ve Vietnamu člověk nemá žádná práva, pokud nesouhlasí s vietnamskou vládou. K dotazu na to, co se dělo s jeho osobou po demonstraci, žalobce uvedl: „Honili nás, bili, některé lidi zatkli, já jsem byl také zatčen, vyslýchali mě a pak pustili.“ K dotazu, kam jej odvezli a kolik lidí zadrželi, žalobce uvedl: „odvezli nás na obvodní oddělení policie na ulici Trung Trac a se mnou zadrželi 15 lidí.“ Dále žalobce uvedl: „ptali se mě, proč jsem byl na demonstraci, pak mě pustili, a že mě budou dále stíhat; obviněn jsem nebyl, sdělili, že mě budou volat na výslech; doma jsem byl jeden den, pak jsem byl u kamarádů a 18. 12. 2012 jsem odjel do Číny; rodiče zatím problémy nemají.“ Žalobce cestoval přes Čínu, Rusko, Ukrajinu, Slovensko až do Prahy. Do Prahy přijel dne 28. 12. 2012, kde se na vietnamské tržnici SAPA dozvěděl o možnosti podat žádost o azyl. Vietnam opustil bez cestovního dokladu a po cestě do ČR jeho totožnost nikdo nekontroloval. Cestu žalobce organizoval a řídil nějaký člověk, který vždy řekl, kde a kdy má nastoupit do jakého dopravního prostředku. V Praze jej ubytoval neznámý člověk a ten jej odvezl i na vietnamskou tržnici. Žalobce se ve Vietnamu zúčastnil

pouze této jediné demonstrace, jiné protestní akce se neúčastnil. O politickém dění ve vlasti se zajímal tak, že občas sledoval televizi, rádio nebo internet a četl noviny pro mladou generaci s články o zákonech a právech. Na zcela konkrétní dotaz na důvody jeho příjezdu do ČR žalobce uvedl, že jiný důvod, než jeho účast na demonstraci a následné sledování policií, neměl. K dotazu úředníka, že v žádosti žalobce uváděl, že chce žít společně s družkou a dcerou v ČR, žalobce dále upřesnil: „to ale nebyl důvod, proč jsem přijel.“ Potvrdil, že družka s dcerou jsou v ČR, avšak důvod jeho příjezdu byl kvůli politice. Po jeho příjezdu do ČR jim volal asi dne 6. 1. 2013. Předtím jim také někdy telefonoval, aby se zeptal, jak se mají, osobně je však viděl v roce 2009.

[37] Výše uvedeným shrnutím obsahu správního spisu bylo objasněno, že žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu jeho obav z trestního stíhání ve Vietnamu pro jeho účast na jediné protivládní demonstraci.

[38] Z výše provedené citace obsahu správního spisu rovněž plyne rozdílnost tvrzení žalobce, a to, že po účasti na demonstraci byl sledován policií (uvedl v žádosti ze dne 14. 1. 2013), dále ke stejnému momentu uvedl, že jej policie zadržela, avšak on utekl (uváděl v první části pohovoru dne 21. 1. 2013) a následně k témuž uvedl, že po demonstraci byl s několika lidmi také zatčen, vyslýchán a pak propuštěn s tím, že bude dále stíhán a volán k výslechu (uvedeno v druhé části pohovoru dne 21. 1. 2013). K upřesnění následků vůči jeho osobě po demonstraci byl žalobce dotazován i v průběhu soudního řízení. Právní zástupce žalobce uvedl do protokolu o jednání dne 30. 5. 2013 (žalobce byl přítomen u jednání, avšak neměl ustanoveného tlumočníka), že po demonstraci byl tamějšími úřady zadržen a propuštěn až následující den s tím, že bude dále trestně stíhán. Z obavy z trestního stíhání se zdržoval u svého kamaráda, nebyl v kontaktu s rodiči, takže ani neví, zda bylo po jeho osobě pátráno. Po opuštění Vietnamu a příjezdu do ČR se žalobce spojil s rodiči, kteří mu sdělili, že v místě bydliště jej asi 3x hledala policie. Dříve nebyl vystaven žádnému pronásledování a neměl potíže s policií a vietnamskými státními orgány. Za přítomnosti ustanovené tlumočnice sám žalobce do protokolu o jednání dne 16. 1. 2014 uvedl, že důvodem opuštění Vietnamu a příjezdu do ČR byla jeho účast na demonstraci dne 15. 11. 2012. Demonstranti požadovali propuštění dvou hudebníků, kteří byli odsouzeni kvůli protiprávním písním. Žalobce zdůraznil, že nebyl nikdy zatčen, byl jen sledován, a proto se schovával. Zatčení byli kamarádi žalobce, kteří jej pravděpodobně identifikovali. Žalobce uvedl, že nebyl nikdy zadržen na policejní stanici a nevěděl, že by byl obviněn či odsouzen z protiprávního jednání. Teprve až po příjezdu do ČR a telefonátu do Vietnamu se dozvěděl z vyjádření příbuzných, že dostali nějaký papír, že by měl být odsouzen. Mělo jít o odsouzení za účast na demonstraci s uložením trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Žalobce zdůraznil, že k tomuto svému jednání (účast na demonstraci) nebyl nikdy vyslechnut a nevěděl, že byl obviněn. Na dotaz právního zástupce žalobce dále uvedl, že se dozvěděl z vyjádření příbuzných o tom, že jej policie hledala a pátrání mělo souviset s jeho účastí na demonstraci. K dotazu zástupce dále doplnil, že se rozhodl přijet do ČR, protože tady měl dítě a současnou manželku.

[39] Z výše provedené citace jednotlivých tvrzení žalobce, uvedených v žádosti o mezinárodní ochranu, při pohovoru před správním orgánem a následně před soudem,

vyplývá rozdílnost v jeho popisu následků demonstrace. Je pravdou, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany popisoval následky této události střídměji – že byl sledován policií a měl strach ze zadržení a odsouzení. Při pohovoru se o stejném momentu žalobce vyjádřil 2x jinak. Poprvé tak, že jej policie zadržela, avšak on utekl. Podruhé v průběhu pohovoru k událostem po demonstraci uvedl, že: „honili nás, bili, některé lidi zatkli, rovněž já jsem byl zatčen, vyslýchali mě a pak mě pustili s tím, že mě budou dále stíhat a volat k výslechu.“ V řízení před soudem však toto své prohlášení zcela popřel a do protokolu o jednání dne 16. 1. 2014 uvedl, že nikdy nebyl zatčen, ani zadržen na policejní stanici, byl pouze sledován, a proto se schovával. Vzhledem k časovému posunu od podání žádosti o mezinárodní ochranu dále původní vyjádření doplnil tak, že se od příbuzných dozvěděl, že dostali nějaký papír, podle něhož měl být odsouzen za účast na demonstraci a měl mu být uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. S ohledem na žalobcem tvrzené důvody pro udělení mezinárodní ochrany, podřaditelné pod § 12 zákona o azylu, bylo třeba prokázat naplnění podmínek uvedených v citovaném ustanovení, že tedy žalobce je v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv nebo má odůvodněný strach z takového pronásledování pro zastávání určitých politických názorů.

[40] Nejprve soud musí konstatovat, že se v soudním řízení nepodařilo odstranit rozdílnost v tvrzeních žalobce ohledně popisu následků demonstrace. Zejména v tom, zda byl zatčen, vyslýchán a propuštěn se sdělením, že stíhání bude dále pokračovat (popř. byl zadržen policií, avšak utekl) nebo že nebyl nikdy zatčen ani zadržen na policejní stanici a nevěděl, že by měl být obviněn, popř. odsouzen, přičemž o možném odsouzení se měl dozvědět od příbuzných. Žalobce byl řádně předvolán k nařízenému jednání, kde mohl rozdíly ve svých tvrzeních upřesnit a vysvětlit, avšak k jednání se bez udání důvodu nedostavil. Jak již podvkráté citoval Nejvyšší správní soud ve svých zrušovacích rozsudcích (rozsudek ze dne 22. 1. 2015, č. j. 7 Azs 4/2015-20 a dále rozsudek ze dne 13. 9. 2017, č. j. 7 Azs 270/2017-17), je povinností krajského soudu předvolat k jednání žalobce i jeho právního zástupce. Krajský soud je povinen jednání nařídit, bude-li provádět dokazování (přečtením rozhodných písemností nebo výslechem svědka). V rozsudku ze dne 22. 1. 2015 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „nemohl přehlédnout, že stěžovatel považuje za rozhodné provedení důkazu, především přečtením listin týkajících se jím tvrzeného odsouzení k nepodmíněnému trestu ve Vietnamu za účast na protivládní demonstraci (...).“ Pokud krajský soud rozhodl bez nařízení jednání a předvolání žalobce a jeho právního zástupce, pak „zvoleným postupem znemožnil účastníkům řízení (především stěžovateli) klást otázky, předložit ke svým tvrzením další relevantní důkazní prostředky, rozvést při jednání argumentaci k žalobním bodům v dané věci, čímž ve svém důsledku zasáhl i do ústavně zaručených práv účastníků řízení (...).“ V rozsudku ze dne 13. 9. 2017 Nejvyšší správní soud obdobně konstatoval k nepředvolání žalobce a jeho zástupce k nařízenému jednání. V nyní posuzované věci byli žalobce i jeho právní zástupce k jednání řádně předvoláni, žalobce se však bez upřesnění důvodů jednání nezúčastnil (obdobně dne 27. 3. 2018 k původnímu termínu nařízeného jednání o své účasti na jednání bez vážného důvodu neuvažoval – viz úřední záznam ze dne 27. 3. 2018). Účast u soudního jednání je právem žalobce. Nevyužije-li této účasti u soudního jednání, musí vzít v úvahu i následky s touto neúčastí spojené. Krajský soud se řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v jeho zrušovacích rozsudcích v uvedené věci, proto nařídil ve věci jednání a

řádně k němu předvolal oba účastníky řízení včetně jejich zástupců a ustanovenou tlumočnicku. Žalobci tak plně umožnil rozvést při jednání jeho argumentaci k žalobním bodům, vysvětlit a upřesnit rozdíly v jeho předchozích tvrzeních ohledně následků demonstrace a předložit ke svým tvrzením relevantní důkazní prostředky. Žalobce však této možnosti nevyužil, zřejmě považuje svá tvrzení uplatněná v řízení před soudem (žaloba, protokol o jednání ze dne 30. 5. 2013 a 16. 1. 2014) za vyčerpávající. Vzhledem k právnímu zastoupení si však musel být vědom obsahu zrušovacích rozsudků Nejvyššího správního soudu, v nichž bylo opakovaně konstatováno porušení práva žalobce na spravedlivý proces, protože buď nebyl se svým právním zástupcem řádně k jednání předvolán, nebo mu nebyl ustanoven tlumočnick z jazyka vietnamského, popř. nebylo nařizeno jednání vůbec. Ve všech případech šlo o vážnou procesní vadu, která mohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, pročez byla rozhodnutí krajského soudu zrušena. V nyní posuzovaném případě však k takovému pochybení nedošlo. Řádně nařízeným jednáním žalobce dostal plnou možnost uplatnění svých práv, rovněž k doplnění, upřesnění či vysvětlení svých dosavadních tvrzení a především k jejich prokázání. Žalobce však této možnosti nevyužil.

[41] Soud je nucen konstatovat, že rozporná tvrzení žalobce jak v průběhu samotného správního řízení, tak i v řízení soudním, ve svém důsledku zpochybňují žalobcovo tvrzení o pronásledování vietnamskými úřady či policií. Vzhledem k uplynutí času a pozapomenutí událostí od podání žádosti o mezinárodní ochranu, resp. od podání žaloby zdejšího soudu, se soud domnívá, že i v případě vynucené účasti žalobce u soudního jednání by v současné době byla jeho vysvětlující tvrzení předem připravována a již ne zcela odpovídající skutečným událostem. Krajský soud však učinil vše potřebné, v kontextu zrušujících rozsudků Nejvyššího správního soudu, aby odstranil rozpory v tvrzeních žalobce při popisu rozhánění demonstrace a následných úkonů policejních orgánů (např. výslechem žalobce). Žalobce však v tomto ohledu již svoji součinnost neposkytoval.

[42] V souvislosti se zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 Azs 35/2014-29, krajský soud opakovaně v průběhu řízení vyzýval žalobce prostřednictvím jeho zástupce k předložení důkazů (originálů listinných dokumentů, popř. ověřených kopií), prokazujících jeho odsouzení ve Vietnamu za účast na demonstraci dne 15. 11. 2012 k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Podle návodu posledně citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu tak měl být žalobce vyzván, aby zajistil od svých příbuzných ve Vietnamu doručení originálů dokumentů, v nejhorším případě ověřených kopií, z nichž by mělo vyplývat, že byl za účast na demonstraci odsouzen k trestu odnětí svobody. Vzhledem k tomu, že krajský soud žalobce prostřednictvím jeho zástupce opakovaně vyzval k předložení těchto důkazů (výzvami ze dne 26. 5. 2014, 29. 5. 2017, 5. 3. 2018; výzva ze dne 8. 3. 2017 byla učiněna prostřednictvím dožádání Okresního soudu v Praze IV, avšak žalobce nebyl zastižen), dostal základní možnost, aby mohl svá tvrzení o odsouzení k trestu odnětí svobody ve Vietnamu prokázat (nikoliv jen vlastním tvrzením, ale předloženými důkazy v písemné podobě, vzhledem k tomu, že je mají k dispozici příbuzní žalobce). Na žádnou z těchto výzev krajského soudu žalobce nereagoval, to potvrdil při jednání dne 5. 4. 2018 také právní zástupce žalobce. Sdělil, že opakovaně vyzýval žalobce k předložení důkazu o

tvrzeném odsouzení k trestu odnětí svobody ve Vietnamu, avšak bezúspěšně (naposledy v souvislosti s výzvou soudu ze dne 5. 3. 2018, což soudu potvrdil i v přípisu ze dne 8. 3. 2018). V reakci na nařízené soudní jednání obdržel právní zástupce žalobce od svého klienta nahrávku telefonického rozhovoru žalobce s nějakou osobou z jeho rodiny ve Vietnamu, jež by se měla týkat odsouzení žalobce. Jelikož žalobce navrhoval nahrávku k důkazu, avšak ta nebyla dobře slyšitelná, vyžádal si právní zástupce žalobce lhůtu několika dnů k opravě tak, aby při nejbližším termínu jednání mohla být použita a vyslechnuta (viz úřední záznam ze dne 27. 3. 2018). Nahrávka telefonického rozhovoru mezi žalobcem a jeho příbuzným ve Vietnamu byla tak jediným důkazem předloženým žalobcem za účelem prokázání jeho tvrzení o odsouzení k trestu odnětí svobody ve Vietnamu za účast na demonstraci.

[43] Jak již bylo výše uvedeno, soud tento důkaz při jednání provedl a za pomoci tlumočnice (tlumočila z jazyka vietnamského) zjistil z telefonického rozhovoru skutečnosti, které byly blíže vylíčeny v kapitole VI. K důkazu – nahrávce telefonického rozhovoru však musí krajský soud uvést, že tato nahrávka v žádném případě neprokázala tvrzení žalobce o jeho odsouzení k trestu odnětí svobody ve Vietnamu. Z nahrávky není zřejmé, kdy byla pořízena a mezi jakými konkrétními osobami je hovor veden. Nebylo prokázáno, že jde skutečně o žalobce a jeho matku, lze dovodit pouze to, že jde o rozhovor mezi mužem a ženou. Jediné časové upřesnění v nahrávce bylo „nový rok“, avšak není zřejmé, který nový rok má hovořící osoba na mysli. Obsahem hovoru byly dotazy muže na to, zda pořád chodí, zřejmě policie. Žena mu na to odpověděla, že ano, že přišli asi 3x a hledali jej a ptali se na jeho telefonní číslo. Žena je odbyla s tím, že mu už nevolá, nemá na něj telefonní číslo, odjel pryč, vydělává peníze, je pryč dlouho, není s ním v kontaktu. Krajský soud z uvedeného nemůže dovodit, že by žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody ve Vietnamu nebo že by bylo takové rozhodnutí vydáno. Není ani zcela zřejmé, z jakého důvodu žalobce někdo (v hovoru zaznělo slovo policie) hledá. V žádném případě nelze dovodit, že žalobce touto nahrávkou prokázal své odsouzení k trestu odnětí svobody za účast na demonstraci anebo pronásledování za účast na demonstraci, resp. za uplatňování politických práv. Jiný důkaz (kromě oddacího listu a rodných listů jeho tří dcer) však v řízení nepředložil a svá tvrzení o obavách z trestního stíhání či dokonce odsouzení k trestu odnětí svobody za účast na demonstraci, resp. o politických důvodech podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu neprokázal. Přitom ve věci bylo rozhodující prokázat, zda po demonstraci byl žalobce předmětem zvýšeného zájmu vietnamských státních orgánů v souvislosti s jeho účastí na demonstraci a zda byl skutečně ve své vlasti vystaven pronásledování, resp. byl odsouzen z důvodu účasti na demonstraci, jak to žalobce uváděl ve své výpovědi do protokolu o jednání ze dne 16. 1. 2014 na základě sdělení příbuzných, kteří o odsouzení dostali nějaký „papír“.

[44] Jelikož v řízení žalobce nepředložil listinné doklady o jeho odsouzení a toto nedoložil ani náhradním způsobem – nahrávkou telefonního rozhovoru s příbuzným ve Vietnamu, lze uzavřít, že žalobce především neunesl břemeno důkazní a neprokázal svá tvrzení o pronásledování či odsouzení k trestu odnětí svobody za účast na demonstraci dne 15. 11. 2012 ve Vietnamu. Vzhledem k tomuto musí soud doplnit, že ani výsledkem svědkyně – manželky žalobce nebyly shora uvedené nedostatky odstraněny a nebylo

prokázáno, že žalobce byl po účasti na demonstraci předmětem zvýšeného zájmu vietnamských státních orgánů nebo, že by byl ve své vlasti vystaven pronásledování anebo že by byl odsouzen k trestu odnětí svobody za účast na demonstraci. Manželka žalobce se ve své výpovědi mohla vyjádřit pouze k jejich vztahu v současné době a před uzavřením manželství. Ohledně účasti žalobce na demonstraci měla informace pouze zprostředkované od žalobce s tím, že se při telefonickém rozhovoru s příbuznými manžela dozvěděli, že žalobce byl odsouzen za účast na demonstraci a byl mu uložen trest odnětí svobody nepodmíněně na dobu 6 měsíců. Manželka žalobce k tomu uvedla, že příbuzným manžela k tomu přišly nějaké „papíry“, z kterých to vyčetli. Provedenou výpověď manželky žalobce nebylo v žádném případě prokázáno, že žalobce byl v jeho zemi pronásledován za účast na demonstraci anebo za tuto účast odsouzen. Manželka žalobce se v rozhodné době (konání demonstrace a její následky) nacházela na území ČR, a tak nemohla mít žádné přímé poznatky o okolnostech této demonstrace ve Vietnamu. Získala informace pouze zprostředkované od manžela.

[45] Podle § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.

[46] Z dikce ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu vyplývá, že podmínkou pro udělení azylu cizinci je to, aby bylo přiměřeným způsobem prokázáno, že je pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod anebo se opodstatněně obává pronásledování pro některý z důvodů vyjmenovaný v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Za pronásledování se pro účely zákona o azylu považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována anebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát, jehož je cizinec státním občanem. Původce může být i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát není schopen zajistit ochranu před pronásledováním.

[47] Z výše provedeného výkladu je zřejmé, že krajský soud, stejně jako správní orgán, hodnotil skutečnosti uváděné žalobcem tak, že je bylo možno podřadit pod zákonné důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, ovšem bylo třeba, aby je žalobce alespoň přiměřeným způsobem prokázal. To se však žalobci ve správním ani soudním řízení nepodařilo. Vedle toho, že žalobce tvrdil důvody a okolnosti podřaditelné pod § 12 písm. a) a b) zákona o azylu (které se mu však nepodařilo prokázat), vyplývají z jeho tvrzení také okolnosti, které nepotvrzovaly pronásledování či odsouzení žalobce. K tomu např. patří skutečnost, že se žalobce vyjma jedné demonstrace žádných veřejných akcí, na kterých by veřejně projevoval své politické názory, nezúčastnil a ani nijak veřejně své názory vůči vietnamskému politickému systému neprezentoval. Logicky tak žalovaný z této skutečnosti dovozoval, že žalobcovu ojedinělou účast na demonstraci ve spojitosti s popsáním průběhem zadržení na policejní stanici nelze objektivně považovat za okolnost

svědčící tomu, že žalobce byl skutečně ve vlasti pronásledován (pro nedostatek četnosti a malou intenzitu). Z toho také žalovaný dovodil, že uvedenou činností žalobce nemohl vyvolat u vietnamských státních orgánů žádný zvětšený zájem.

[48] V této souvislosti krajský soud připomíná rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 10. 2005, č. j. 30 Az 18/2005-59, v němž bylo uvedeno, že: „*Pouhá účast žadatele o azyl na politických demonstracích a jiných akcích, při nichž docházelo k projevům nespokojenosti se společensko-ekonomickou situací v zemi jeho původu, ale nevyvolala vůči němu následně odezvu státní administrativy, není pronásledováním ve smyslu § 12 zákona o azylu. Pronásledováním nejsou ani nezákonné postupy určitých složek státní správy, pokud se je žadatel o azyl nepokusil řešit instančním či jiným právním způsobem.*“

[49] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2006, č. j. 3 Azs 442/2004-61 dovodil, že: „*Ojedinelý krok směřující k uplatňování politických práv (v daném případě jedna tvrzená účast na demonstraci) nelze považovat za natolik intenzivní postoj, který by bylo možno považovat za uplatnění zákonného důvodu pro udělení azylu spočívající v pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Stejně tak tvrzenou skutečnost, že manžel v místě bydliště bez uvedení důvodu hledali policisté, rovněž nelze bez dalšího považovat za skutečnost objektivně zakládající odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství stěžovatelka má, tak jak má na mysli § 12 zákona o azylu.*“

[50] Ve shodě se žalovaným lze uvést, že ojedinelý krok žalobce, směřující k uplatňování politických práv, nelze považovat za natolik dlouhodobý a intenzivní postoj, který by bylo možno považovat za naplnění některého ze zákonných důvodů pro udělení azylu. Míru intenzity a ojedinelosti kroků žalobce nebyla naplněna definice pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalobce se asi měsíc po demonstraci zdržoval na území Vietnamu a po tu dobu nebyl z ničeho oficiálně obviněn a ani vystaven žádnému negativnímu jednání ze strany vietnamských státních orgánů, ačkoliv tyto orgány disponují účinnými prostředky, které mohou využít v případech skutečných kritiků režimu. V souvislosti s provedeným řízením dospěl soud ve shodě s žalovaným k závěru, že žalobce neprokázal, že ve Vietnamu pociťoval odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce není takovou osobou, která by měla být ve Vietnamu z důvodu jím zastávaných politických názorů (účast na demonstraci za propuštění dvou zpěváků) jakkoliv postižena. Součástí správního spisu je též Zpráva Ministerstva zahraničních věcí ČR, z níž vyplývá, že toto ministerstvo nemá informace o tom, že by občané Vietnamské socialistické republiky byli v případě návratu do vlasti postihováni za nelegální opuštění státu, popř. za podání žádosti o mezinárodní ochranu. Oficiální vládní politikou totiž je, mj., migrace vietnamských občanů do zahraničí. Dle názoru zastupitelského úřadu ČR v Hanoji by tedy neměl vietnamský občan při návratu do své vlasti čelit postihu za nelegální migraci či podání žádosti o mezinárodní ochranu, pokud se nejedná o spisovatele, bloggera, politického aktivistu či osobu jinou formou kritizující současný režim. Současně z Výroční zprávy Human Rights Watch – Vietnam, leden 2011 (podklad ve správním spise), vyplývá, že skuteční kritici či odpůrci vietnamského politického systému, tj. zejména vlády jedné strany, jsou státními orgány tvrdě

postihování. Veřejně dostupnými informačními zdroji – internet je potvrzeno i odsouzení žalobcem zmiňovaných zpěváků. V této souvislosti je třeba v případě žalobce uvést, že po účasti na tvrzené demonstraci nebyl nijak dále na své osobní svobodě poškozen. Ačkoliv tvrdil, že se nezdržoval doma, nýbrž u svého kamaráda, nebylo mu známo, že by do jeho bydliště bylo doručeno nějaké předvolání na policejní stanici či jiná oficiální listina. Nelze vyloučit, že by státní orgány, disponující značným bezpečnostním aparátem, v případě potřeby vůči žalobci perzekučně zasáhli a využili by k tomu všechny své prostředky, které v jiných případech vůči známým kritikům režimu využívají. Žalobcem tvrzenou účast na demonstraci však její ojedinělost nepovažovali za nebezpečnou z hlediska udržení stávajícího politického režimu, a proto ji nepotrestali a žalobce neperzekuovali, resp. žalobce takový postup státních orgánů neprokázal.

[51] V této souvislosti lze připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004, z něhož vyplývá, že „existuje-li v některé zemi autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, neznamená to, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven.“

[52] Ve shora uvedené souvislosti je třeba ještě doplnit, že žalobce se zúčastnil pouze jediné demonstrace v listopadu roku 2012. Jinak se žádným způsobem nezapojil do aktivit vietnamského politického disentu, žádné opoziční strany či skupiny mu nejsou známy, a to ani konkrétní osoby kritizující režim ve Vietnamu. Mimo účast na demonstraci žalobce nezmínil žádné další politické projevy, kterým by vietnamské státní orgány mohly přisuzovat relevantnost v boji proti odpůrcům vietnamského komunistického režimu.

[53] Samotná účast žalobce na jediné demonstraci, aniž by žalobce prokázal existenci represivní odezvy vietnamských úřadů, spočívající v tvrzeném nepodmíněném trestu odnětí svobody, není natolik intenzivním postojem, který by bylo možné podřadit pod zákonný důvod pro udělení azylu spočívající v pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. A to ani v případě, že by platila jedna z verzí žalobce, že byl po demonstraci bit a na jeden den zadržen policejními orgány.

[54] S ohledem na výše uvedené soud shledal za legitimní závěry žalovaného, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.

[55] Žalobce sice v obsahu žaloby přímo neodkazoval na ust. § 13 zákona o azylu, avšak z obsahu žaloby vzhledem k obsahu použitých tvrzení lze dovodit, že nesouhlasí s neudělením azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 zákona o azylu. Soud se proto z opatrnosti vyjádří i k této formě azylu. Z dikce § 13 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 cit. zák., se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 cit. zák. Právě ve vztahu k dikci citovaného ustanovení nemůže soud přisvědčit opodstatněnosti žaloby ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 13 cit. zák. Je tomu tak proto, že manželce ani

dcerám žalobce, které jsou vietnamskými státními příslušnicemi, nebyl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu (jak je požadováno v § 13 odst. 1 zákona o azylu). To ostatně již konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém zrušovacím rozsudku ze dne 22. 8. 2013, č. j. 7 Azs 21/2013-29. Mimo jiné uvedl: *„není na místě námitka poukazující na existenci důvodů pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. V souvislosti s rodinným životem žalobce je proto nadbytečné vyslýchat k rodinnému životu manželku žalobce. Jinak rodině nic nebrání v tom, aby realizovala společný rodinný život v jejich vlasti, případně na jiném místě, kde budou mít všichni legální pobyt.“*

[56] S ohledem na výše uvedené soud poukazuje na správný závěr žalovaného o tom, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu.

[57] Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. V žalobě sice žalobce uvedl ust. § 14 zákona o azylu, avšak jen v souvislosti s citací odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalobce však mohl důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by bylo možno azyl z tohoto důvodu udělit, spatřovat v tom, že na území ČR má rodina vazby, žije zde jeho manželka s dcerami. Ačkoliv toto do přímé souvislosti s aplikací § 14 zákona o azylu žalobce neuvedl, soud z opatrnosti přezkoumal i eventuální naplnění azylového důvodu podle § 14 zákona o azylu.

[58] Na udělení humanitárního azylu není nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu v mezích, jaké jsou u přezkumu správního uvážení nutné, aby nenahrazoval uvážení správního orgánu uvážením svým (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55).

[59] Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu, když tvrzení uváděná žadatelem je třeba zvažovat v rámci důvodů pro udělení azylu podle § 12 a 13 zákona o azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty v § 12 a § 13 cit. zák., ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout (...). Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné – sem lze příkladmo zařadit udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ale i na situaci, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle.“*

[60] Ve smyslu zjištění rozhodných skutečností pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu se žalovaný zabýval rodinnou, sociální i ekonomickou situací žalobce. Přihlížel též k jeho zdravotnímu stavu, o němž žalobce uvedl, že je dobrý, a k věku žalobce. Při tomto zkoumání však nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Jak soud zjistil z obsahu podané žaloby, ale i z obsahu správního spisu a napadeného rozhodnutí, žalobce neuvedl žádné mimořádné okolnosti, které by byly důvodem pro možné udělení humanitárního azylu. Je také pravdou, že se žalobce udělení humanitárního azylu nijak výslovně nedomáhal. Podle názoru krajského soudu je takové posouzení možnosti udělení humanitárního azylu žalovaným přezkoumatelné, dostatečně individualizované a odpovídající zásadám logiky. Soud znovu zdůrazňuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro jeho udělení je tak otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (mimo výše uvedené odkazy soud dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Azs 15/2011-77).

[61] Jak plyne ze shora uvedeného, tak žalobce má na území ČR manželku a 3 dcery, přičemž všechny jsou vietnamské státní příslušnosti. V této souvislosti je třeba poukázat na judikaturu správních soudů, z nichž vyplývá, že samotné manželství ani žalobcovo otcovství k nezletilým dcerám nemůže být bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Rovněž manželství nepředstavuje případ hodný zvláštního zřetele, pro něž by bylo možno udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60, v jehož právní větě je uvedeno, že *„Snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s manželem žijícím na území České republiky (občanem Vietnamské socialistické republiky, který však o azyl nepožádal) je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu.“*

[62] V nyní posuzovaném případě tak lze přisvědčit žalovanému, který u žalobce neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro který by mu mohl přiznat humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu.

[63] Ačkoliv žalobce nebyl v podané žalobě zcela konkrétní, bylo možno z obsahu žaloby dovodit, že dále rozporoval také neudělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný se k doplňkové ochraně vyjádřil v napadeném rozhodnutí tak, že jelikož nebyly splněny důvody pro udělení azylu, jako vyšší formy mezinárodní ochrany, tak správní orgán současně posoudil, zda žalobce splňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo v § 28 zákona o azylu.

[64] Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li zjištěno, že jsou v jeho případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu

skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a nemůže z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.

[65] Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje písm. a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci ozbrojeného konfliktu nebo d) pokud vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

[66] Žalovaný za účelem posouzení, zda žalobce splňuje důvody udělení doplňkové ochrany, opatřil informace a podklady, které učinil součástí správního spisu. Jde o informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 7. 7. 2011, dále informaci téhož ministerstva ze dne 5. 12. 2012 a aktuální znění Infobanky ČTK „Země světa, Vietnam“. S uvedenými podklady se žalobce mohl v průběhu správního řízení seznámit a měl také možnost se k jejich obsahu vyjádřit.

[67] V posuzované věci žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotil jednotlivé důvody vážné újmy, které by se mohly u žalobce vyskytnout. Vyloučil, že by žalobci ve vlasti mohl být uložen trest smrti nebo by mu takové vykonání trestu smrti hrozilo (§ 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu). Nedospěl rovněž ani k závěru, že by žalobce po návratu do Vietnamu byl ohrožen na životě nebo by mu hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení anebo trestání. Při interpretaci pojmu „nelidské či ponižující zacházení nebo trestání“ se žalovaný opíral o judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Z judikatury vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemůže mít za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možno trest pokládat za „ponižující“ a aplikovat na něj článek 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponížení dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž hodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Ačkoliv v některých zemích panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, nelze z toho obecně dovozovat, že všichni obyvatelé takové země jsou pronásledováni státními orgány ve smyslu zákona o azylu nebo mezinárodních právních předpisů z oblasti uprchlictví. Každá žádost o mezinárodní ochranu musí být posuzována striktně individuálně, na základě žadatelem uváděných skutečností a na pozadí informací z objektivních zdrojů. Doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně po návratu do vlasti hrozí, s ohledem na provedený výklad žalovaný logicky vyhodnotil, že žalobce neuvedl žádnou hodnověrnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že by se v době svého pobytu ve Vietnamu stal terčem cíleného zájmu státních orgánů, z čehož by se dala možnost vzniku vážného nebezpečí v případě jeho návratu do vlasti odvozovat. Na podkladě obsahu správního spisu mohl žalovaný uzavřít, že žadateli v případě návratu do Vietnamu by z jím tvrzených příčin nemohlo nic adresného hrozit ze strany vietnamských státních orgánů. Nemohlo by jít o záměrné pronásledování takovým způsobem, aby u žalobce došlo k závažnému porušení lidských práv ve smyslu nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Aby současně byla taková hrozba skutečná, bylo třeba, aby žalobce prokázal její oprávněnost (viz rozsudek Evropského soudu ve věci H. L. R proti Francii – 1997).

Z provedeného správního řízení však žalovaný nemohl správně vyvodit, že by obava žalobce mohla být oprávněná. Z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 7. 7. 2011 a 5. 12. 2012 (obě založeny ve správním spise) vyplývá, že nejsou známy informace o tom, že by vietnamské státní orgány postihovaly své občany za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v zahraničí. Oficiální politikou Vietnamu je mj. migrace vietnamských občanů do zahraničí. Současně z informací ministerstva vyplynulo, že postih mohou očekávat pouze spisovatelé, bloggeři, političtí aktivisté a osoby kritizující současný vietnamský režim. Na základě výše provedeného výkladu lze dovodit, že žalobce takovou osobou rozhodně není. V průběhu správního řízení žalobce neuvedl žádnou hodnověrnou skutečnost, která by aktuálně shora uvedené aktivity naznačovala. Žalovaný tak dospěl k oprávněnému závěru, že z důvodů uváděných žadatelem, a to ve smyslu tzv. vážné újmy (relevantní pro udělení doplňkové ochrany), nemůže žalobci žádná hrozba vzniknout.

[68] Žalovaný rovněž ověřil ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, že na území Vietnamu neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu. Informace zjistil z otevřených informačních zdrojů, jakož i z Infobanky ČTK.

[69] V zjišťování existence hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy po vrácení cizince do země původu je třeba ještě upřesnit, že žalobce nijak nezpochybňoval v žalobě závěr o tom, že by mu v zemi původu nehrozilo uložení trestu smrti nebo jeho vykonání. Rovněž nenamítal, že by na území Vietnamu probíhal ozbrojený konflikt, jenž by mohl ohrožovat jeho život nebo lidskou důstojnost. Žalobce v žalobě jediné polemizoval se závěry žalovaného ohledně hrozícího nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu), přičemž poukazoval především na hrozící trestní stíhání za jeho účast na demonstraci. Tuto skutečnost se však žalobci nepodařilo prokázat (viz výklad shora).

[70] Poslední vážnou újmu, jejíž existenci se musel žalovaný rovněž zabývat ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, a to zda vycestování žalobce by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, zejména s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný zohlednil všechny žalobcem tvrzené skutečnosti ohledně jeho rodinného a soukromého života (že na území ČR žije jeho přítelkyně, nyní manželka, a dále nezletilá dcera; pozn. soudu: nyní tři nezletilé dcery), oprávněně však přihlédl k tomu, že žalobce v průběhu pohovoru výslovně sdělil, že přítomnost těchto osob nebyla důvodem podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud bere v úvahu existenci vztahu mezi žalobcem a jeho manželkou a jejich třemi společnými dětmi. Žalovaný vzal v napadeném rozhodnutí uvedený vztah rovněž v úvahu (s tím rozdílem, že manželka byla pouze přítelkyní žalobce a měli jen jedno společné dítě), avšak dospěl k závěru, že nejde o vztah natolik dlouhodobý a intenzivní, že by jejich odloučení bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Takový závěr byl zcela logický, neboť žalobce byl s družkou (současnou manželkou) a jejich společným dítětem v osobním kontaktu naposledy v roce 2009 (krátce po narození dítěte) a poté až počátkem roku 2013. V mezidobí žalobce pobýval ve Vietnamu a podle svých slov jen občas byl v telefonickém

kontaktu s tehdejší přítelkyní. Žalobce přicestoval do ČR dne 28. 12. 2012 a teprve v lednu 2013 se s přítelkyní setkal. Přitom hodnocení jejich vzájemného vztahu bylo provedeno žalovaným v napadeném rozhodnutí ke dni 7. 2. 2013. Žalovaný tedy neshledal, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalovaným zjištěné skutečnosti totiž neodůvodňovaly použití článku 8 (ochrana soukromého a rodinného života) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou je ČR vázána. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že by muselo jít o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah (skutečné rodinné vazby), aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny, a naopak již nemožnost zpětné integrace v zemi původu cizince, bylo možno zcela vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů rodiny do země původu vyhošťované osoby. Vzhledem k zjištěným okolnostem ohledně rodinného soukromého života žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného lze označit tehdejší jeho závěry za logické, zákonné a v souladu se skutkovými zjištěními. Oprávněně tedy neshledal, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Jedinou překážkou, která by žalobci a jeho rodině bránila v návratu do Vietnamu, bylo výše uvedené údajné odsouzení žalobce za jeho účast na demonstraci. Tuto skutečnost však žalobce nijak neprokázal (viz výklad výše). V současné době je bývalá přítelkyně již manželkou žalobce a z jejich vztahu se narodily tři nezletilé dcery, což představuje změny v rodinném a soukromém životě žalobce oproti jeho situaci v době rozhodování žalovaného. Nelze však odhlédnout od situace, že žalobce, jeho manželka a děti jsou státními příslušníky Vietnamu a nic jim nebrání realizovat společný rodinný život v jejich vlasti, případně v jiném státě, kde budou mít všichni legální pobyt.

[71] V souvislosti s neudělením doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu je třeba upozornit na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu např. ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008-52, v němž byla řešena právní otázka, zda rodinné vztahy stěžovatelky na území ČR mohou založit důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Přitom byly vyhodnocovány i otázky, jaké situace mohou vytvářet rozpor s mezinárodními závazky ČR ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Tato situace byla dostatečně vyřešena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 2 Azs 30/2007. K výkladu toho, co je možno chápat za rozpor s mezinárodními závazky ČR podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 5. 2006, sp. zn. 2 Azs 177/2005, v reakci na argumentaci údajným porušením článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, že z judikátu jednoznačně plyne, že rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, přičemž stěžovatelčin poukaz na článek 32 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod nevnaší do tohoto posouzení nic normativně nového, když tato ustanovení pouze vyjadřují respekt české veřejné moci k rodině a rodičovství a chrání rodinu před nuceným odebráním dětí rodičům či před omezením rodičovských práv. Zároveň je třeba konstatovat v souladu s právním názorem vyjádřeným např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008, že „rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR,

jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).“ V této souvislosti lze také odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 119/2017-41, kterým byla odmítnuta kasační stížnost pro nepřijatelnost a v němž je mj. uvedeno: „*Nejvyšší správní soud tak v dané věci uzavírá, že žalovaný i krajský soud v souladu s výše citovanou judikaturou, od které nebylo jakéhokoliv důvodu se odchylovat, správně vyhodnotili, že samotný rodinný život stěžovatele, tj. manželství s občankou České republiky a soužití s jeho nezletilými dětmi, nemohou být bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany.*“

[72] Soud si je vědom i problematičtějšího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014-27, avšak správně vyšlo z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71. V uvedeném rozsudku NSS uvedl, že k zásahu do rodinného a soukromého života obvykle dochází až v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území ČR. Právě dlouhodobý zákaz pobytu totiž může v některých konkrétních případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Naopak neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou neznamená, že by cizinec nemohl na území ČR po delší dobu pobývat, a má tudíž možnost příslušné povolení k pobytu opět získat a do ČR se prakticky obratem vrátit. Zpravidla tak neudělení mezinárodní ochrany nebude znamenat natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s článkem 8 Úmluvy. Výjimkou z výše uvedených závěrů by byl pouze případ, kdy by si žalobce vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného a soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR. V citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu totiž stěžovatel přitom v průběhu soudního řízení uváděl okolnosti, které napovídají, že se skutečně o výjimečnou životní situaci jedná (sdělil, že na území ČR má manželku – českou občanku, s níž se mu narodilo asi 2 měsíce před podáním žaloby dítě, manželka se nachází v nepříznivém zdravotním stavu, který jí znemožňuje postarat se o dítě, přičemž dítě i manželka jsou prakticky odkázáni na péči stěžovatele, přičemž vše stěžovatel doložil lékařskými zprávami a posudkem z řízení o invalidním důchodu manželky). Uvedená situace může svou mimořádností odpovídat případu, kdy by již nutnost pouhého vycestování z ČR mohla být nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[73] V nyní posuzované věci se žalovaný možným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce zabýval na straně 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Žalobce nijak neprokazoval závislost manželky nebo nezletilých dcer na jeho osobě. Z žaloby ani ze správního spisu neplynou skutečnosti popsané ve výše citovaném rozhodnutí NSS. Manželka žalobce není českou občankou a žalobce ani netvrdil, a ani neprokazoval, že by její zdravotní stav byl nepříznivý a znemožňoval jí postarat se o nezletilé dcery. Nelze tak dospět k závěru, že by se jednalo o situaci, kdy je manželka žalobce nebo některá z jeho dcer prakticky odkázána jen na jeho péči.

[74] Žalovaný tak zcela po právu konstatoval, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, a proto mu nebyla udělena doplňková ochrana.

[75] Pokud žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný nedostatečně zabýval osobními vztahy žalobce k dalším osobám žijícím na území ČR, pak soudu nebylo zcela zřejmé, co konkrétně žalobce žalovanému vytýká, resp. v jakém směru se měl žalovaný zabývat osobními poměry žalobce nedostatečně. Jak již bylo uvedeno výše, krajský soud má za to, že se žalovaný všemi relevantními tvrzeními žalobce ohledně jeho soukromého a rodinného života zabýval, byť je k datu vydání napadeného rozhodnutí neshledal natolik intenzivními, aby zakládaly důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[76] Pro projednávanou věc platí vzhledem k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 14. 1. 2013, že se na posuzovaný případ nepoužije čl. 46 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2016 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, když podle čl. 52 odst. 1 věty druhé této směrnice zároveň platí, že žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 se řídí právními a správními předpisy přijatými podle Směrnice 2005/85/ES, která povinnosti zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala. V tomto směru tedy i „aktuálnost“ zpráv o zemi původu je třeba v dané věci posuzovat ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí (vydáno dne 7. 2. 2013). Pro posouzení věci tedy plně odpovídají uvedené zprávy o zemi původu založené ve správním spise, jenž byly také podkladem napadeného rozhodnutí.

[77] Ve shodě s žalovaným soud neshledal v posuzovaném případě ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b zákona o azylu. Manželka žalobce ani dcery žalobce totiž nejsou osobami, které požívají doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a zákona o azylu, což je nezbytnou podmínkou pro udělení doplňkové ochrany žalobci jako rodinnému příslušníkovi za účelem sloučení rodiny.

[78] Pro úplnost soud uvádí, že u žalobce jde již o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Přitom první žádosti podané dne 19. 4. 2007 nebylo ve správním řízení vyhověno a žalobce nebyl úspěšný ani v soudním řízení. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009 byla žaloba odmítnuta pro nepřijatelnost.

[79] Soud uzavírá, že žalovaný dostal své povinnosti dostatečně zjistit skutkový stav a řádně se vypořádat se všemi žalobcem uváděnými důvody odchodu ze země původu v žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

VIII. Závěr a náklady řízení

[80] Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[81] Výrok II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný (žaloba byla zamítnuta), pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[82] Tlumočnici M. K. byla v souladu s § 59 odst. 2 s.ř.s. přiznána odměna za účast a tlumočení při soudním jednání dne 5. 4. 2018 v rozsahu 2 hodin v celkové výši 770 Kč (podle § 17 odst. 1 položka 1 vyhlášky č. 37/1967 Sb., ve výši 350 Kč za 1 hodinu ústního překladu z cizího jazyka do češtiny, přitom odměna za tlumočnický úkon z asijských jazyků se podle § 22 odst. 1 písm. b) cit. vyhlášky zvyšuje o 10 %, tedy o 70 Kč). Odměna tlumočnicka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně v přiměřené lhůtě.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. dubna 2018
r.

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.